

Scharling: Den ærede Ordfører for Forslagsstillerne udtalte over for mig, at den Finanslov, som nu var vedtagen af Tinget, sørgede rigelig og godt for Forsvarsvæsenet og intet lod tilbage at ønske i saa Henseende. Jeg vil dog tillade mig at minde om, at saavel den højtærede Krigsminister som den højtærede Konseilspræsident have været af en ganske anden Mening, og at særlig den sidste ved Slutningen af Finanslovbehandlingen udtalte: „Det er blevet sagt af min ærede Kollega, Krigsministeren, at hans Budget er utilfredsstillende, at det ikke fyldestgør det Krav, som i det hele maa stilles til de militære Budgetter, og denne Udtalelse maa jeg fuldt ud tiltræde“, og han tilføjer, at det viser sig ganske særlig utilfredsstillende, naar man sammenholder det med, at der ogsaa paa de foregaaende Budgetter er bevilget alt for knapt. Jeg for mit Vedkommende har i saa Henseende mere Tro paa, hvad de to Ministre mene, end paa, hvad den ærede Ordfører mener.

R. Nielsen: Jeg har ikke nogen som helst Grund til at gaa stærkt i Rette med den ærede Ordfører for Forslagsstillerne. Jeg udtalte før, da jeg havde Ordet, at jeg var glad ved, at Forslaget var fremkommet, og det er min oprigtige Mening, men jeg kan ikke nægte, og det vilde være Uret at skjule det, at den Glæde, Forslaget væsentlig volder mig, kommer deraf, at jeg tror, at det er en Begyndelse til en Gennemførelse enten i den ene eller den anden Form af det andet Forslag, der har ligget for i flere Aar. Jeg har fremdeles den Overbevisning, at selv om dette Forslag enten, som det det foreligger, eller i en anden Form om en Hædersgave for det enkelte Aar, vedtoges, er det andet lige paatrængende, selvfølgelig ikke i det første Aar, det er noget, der giver sig af sig selv, thi der bliver jo da sørget for dem ved at de faa det større eller mindre Beløb, som man maatte enes om; men det, det kommer an paa, er ikke, at det gives for en enkelt Gang til de gamle Krigere, men det er det, at det bliver noget vedvarende, og det er det, der er Forslagsstillernes Tanke. Naar jeg har tilladt mig at drage dette frem her, er det, fordi det har forekommet mig, at man har været, for at bruge et mildt Udtryk, noget lunken i denne Sag tidligere. Imidlertid tror jeg, at dette kan give et Stød til, at Sagen kommer stærkere frem i Forgrunden. — Naar jeg i øvrigt har bedt om Ordet nu, er det nærmest paa Grund af en Udtalelse, der kom fra det ærede Medlem for Kjøben-

havnys 4de Valgkreds (Scharling). Da han forrige Gang havde Ordet, sluttede han, saa vidt jeg erindrer, med at sige, at et Forslag som dette var han bestemt Modstander af, derimod kunde han være med til, om man var villig dertil, at give en forhøjet Bevilling til Invaliderne. Jeg tror egentlig ikke, at det er den rette Vej; thi Invaliderne have vi givet Forhøjelse gentagne Gange i de senere Aar, og det er i alt Fald dem af de gamle Krigere, der, naar det gælder om at undgaa ligefrem Nød, ere bedst stillede. Derimod er der en anden Art end dem, der ere med paa Invalideloven, en hel Række af Invalider, der ere syge og svage nu paa deres gamle Dage paa Grund af Strabadser og Overanstrengelse i Krigen, men hvis Sygdomme ere af den Beskaffenhed, at man ikke fuldt ud kan bevise Aarsagsforbindelsen mellem deres nuværende daarlige Arbejdsevne og deres militære Tjeneste, skønt der hos Folk, der have staaet dem nær og daglig maa have med dem at gøre derved, at de komme og ville have Ansøgninger og Andragender frem om Understøttelse, er vakt en bestemt Overbevisning om, at de have Ret i den Betragtning, at de have lidt deres Knæk paa Helbred under Udførelsen af deres militære Pligter, men blot ikke kunne føre det stærke Bevis, som udfordres. I Fjor blev der jo vedtaget et Tillæg til Invalideloven, som har en Paragraf — § 9 tror jeg — der aabner Adgang for, at disse Folk lettere kunne komme med i Betragtning, og at man kan vente, at Bedømmelsen bliver mildere, og at Understøttelser af den Art ville komme til at række videre end hidtil. Disse vilde jeg gerne lægge et godt Ord ind for; saa vidt jeg ved, er der ganske enkelte af dem, hvem det tidligere er nægtet, der have faaet Understøttelse i Henhold til denne Lov. Men vist nok en hel Række Andragender ligge, saa vidt jeg kan forstaa, uafgjorte i Finansministeriet, hvilket jeg ikke kan sige noget imod, fordi det kan være formaalstjenligt, at de komme til en fælles Behandling nu, da denne Lov skal træde ud i Livet. Jeg vil blot henstille ved denne Lejlighed til den højtærede Finansminister, at Behandlingen af disse Andragender bliver gjort saa mild, maadeholden og imødekommende som muligt. Det vil næppe alligevel blive meget store Summer, og det vil sikkert nok vække Tilfredshed og Tillid i det hele til de styrende Magter hos mange af disse fattige og i Arbejdsevnen meget indskrænkede Mænd, som nu have indgivet Andragende, at der saa nogenlunde sker dem Fyldest. Jeg